

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

En Frederic Vilà

Hi ha individus providencials. Són allí, en el moment oportú. Entre la clarividència humanística i la sensibilitat social. Sense ells, la realitat cívica no estaria prou estimulant. En **Frederic Vilà Tormos** pertany a l'espècie de 'providencials' en vies d'extinció: Allà pels anys 70's, quan tot estava per fer, aquest arquitecte amb pedigrí i no obstant proper, va demanar a un teatrero desgrenyat i barbut (un servidor) que parlés de l'**Esquella Teatre** a l'**Estudi General de Lleida**. De cop, heus aquí que el teatre reivindicatiu prenia carta de naturalesa social (i sociable) dins una institució aleshores classista. Era el petit pas a la inabastable lluna d'en **Cyrano de Bergerac**. Després, l'**Aula Municipal de Teatre** fruit d'un altre 'providencional', en **Jaume Magre**. La nostàlgia no és, ja, el que era. Seguim, Frederic? Mentrestant, l'arquitecte-professor s'esdevé regidor i es treu del barret, hop la!, l'**Escorxador Municipal** per ressituat l'escola de teatre. Una magistral metàfora sobre la visceralitat dionisiaca de l'art escènic perpetrada per un sorneguer catedràtic especialitzat en Història de l'Art. Ara, amb l'elegància de qui se sap contingent, l'arquitecte urbà, professor universitari i polític accidental, ha fet un discret mutis pel foro. A reveure, **Frèderic Vilà!**